

**HET GROTE
FOUTE** Rob Hoogland
& Arthur van
Amerongen
**JONGENS
BOEK
DEEL 2**

**PEPPER
BOOKS**

Nur 325/W101901

Bisac LCO000000

© Pepper Books

© MMXIX Tekst: Rob Hoogland en Arthur van Amerongen

Een deel van de dialogen in dit boek verscheen eerder als columns in *HP/De Tijd*.

Vormgever omslag: Oranje Vormgevers

Opmaak binnenwerk: Asterisk*, Amsterdam

© Foto voorplat: Mieke Meesen

© Foto achterplat: Matty van Wijnbergen

Elke gelijkenis met bestaande personen of gebeurtenissen berust op louter toeval.

Alle rechten voorbehouden, inclusief het recht van reproductie in zijn geheel of in gedeelten, in welke vorm dan ook.

pepperbooks.nl

INHOUD

Voorwoord van Leon de Winter	7
Voorwoord van Adjiedj Bakas	10
Dit maakt mij wankelmoedig	12
Stem des volks	18
Een schrijfschool in de Algarve	23
Mokum, wat maak je me nou	28
Weg met ons is de boodschap	33
Indien de follikel persisteert	37
You'll never walk alone	47
Jezus is een Palestijn	53
We zijn allemaal kwispelende honden geworden	58
Onze Jezus is de beste	63
Wij hebben gefaald als man	67
Ginne nagel oem on me gat te krabbe	73
Hoe zit het met uw linksheid?	77
Hij liet Adam eerst even drogen	83
Alles over het simultaan orgasme	87
Over meeuwen, poten en potten	94
Wat is er die avond gebeurd?	98
We vallen, maar er is geen grond	104
Even voorstellen: tante Philomena	108
Kees van der Staaij is een held	114
Afscheid van Facebook	118
Een zekere symbiose is noodzakelijk	124

De mening mag niet botsen met de hunne 129
Lang leve de elitaire kunsten! 135
Luiheid zorgt voor een langer leven 139
Beledigen? Daar worden ze sterk van 145
Discretie is mijn middelste naam 149
De strijd is helemaal niet verloren 155
Een logeerplek voor Youp 159
Black Friday in het polderland 165
Geen asielzoekers in de Algarve 170
Het was om het eggie 175
Een greep in de oude doos 181
Het voorgat en Ed Nijpels 187
Een kneiterlinkse stadsgreep 192
Lang leve onze gezondheidszorg 198
Ten Broeke eerder al tijdelijk gewipt 204
De koningin moet ook wel eens persen 210
Een gesprekskoffer in het heropvoedingskamp 218
Dagelijks een verse bah op Instagram 224
Een minuut stilte voor de opgegeten dieren 228
Dit is geschreven in ongekennde zwaarmoedigheid 235
Ik moet zeggen dat ik dit moeizaam vind 241
De oorpenetratie, kent u die? 245
Hallo. Ik ben Saartje en ik wil appelmoes 251

LATEN WE VIEREN DAT HOOGLAND EN VAN AMERONGEN BESTAAN

Voorwoord van Leon de Winter

Er zijn mensen die tekens zien waar anderen niet meer dan een mededeling ontwaren. Zo worden er door waarschuwendende kenners en duiders in de redevoeringen van Donald Trump gecodeerde berichten gelezen bedoeld voor de ogen van ‘witte nationalist’ die kennelijk allemaal op de hoogte zijn van de regels van die code. Maar die duiders zien ook verborgen betekenissen in bepaalde handelingen en acties, zoals het halfstok hangen van de vlag op 8/8, en 8/8 is, zoals we weten, code voor ‘Heil Hitler’.

Het H-woord is nu al gevallen, en ik ben nog geen honderd woorden onderweg in mijn voorwoord van dit boek. Het is de eerste keer dat ik een voorwoord schrijf, geloof ik, en dat ook nog eens voor een boek dat ik niet heb gelezen. De schrijvers hebben het me niet aangeboden en ik ben domweg vergeten – door de zenuwen – erom te vragen. Achteraf vind ik dat perfect kloppen, want ik wil het boek niet lezen voordat het de wereld verrijkt. Ondertussen wil ik de lezer een tikkie wegwijs maken in de geheime code van Hoogland & Van Amerongen.

Ik lees Hoogland al jaren, en Van Amerongen heb ik veel te laat ontdekt. Ik las zijn boek over het kalifaat in het Brusselse Molenbeek, en toen besepte ik dat ik me moest schamen voor mijn domme gebrek aan kennis van Van Amerongens werk. Dat heb ik ingehaald. Hoogland en Van Amerongen staan nu even hoog in mijn achting, voor zover dat enige betekenis heeft.

Allereerst de zogenaamde ‘poëtica’ van de heren. Ik heb op enkele van hun stukken de literaire algoritmes van de Russische linguïst Iroslav Wilkomirski losgelaten. Wilkomirski heeft de kenmerken van allerlei klassieken uit de wereldliteratuur in computertaal weten om te zetten – ik heb geen idee hoe hij dat gedaan heeft. Nadat ik twee stukken van zowel Hoogland als Van Amerongen in het Russisch had laten vertalen (uit eigen zak betaald, en ik krijg straks een fles lauwe wijn voor dit voorwoord), mailde prof. Wilkomirski me een analyse van het literaire karakter van de twee schrijvers.

‘Deze schrijvers zijn klassieke tragedie-isten,’ schreef Wilkomirski, ‘in de volle Aristoteliaanse betekenis. Ze beschrijven de ondergang die ontstaat door goede bedoelingen van de protagonisten. Maar de heren zijn ook absurdisten in de stijl van de Roemeen Ionesco, want zonder gevoel voor het absurde, dat tevens gevoel voor humor is, valt er in het universum van deze schrijvers niet te leven. Ze moeten lachen om niet van ellende ten onder te gaan. Ik zie ook sporen van Kafka. En de bulderende lach van een komiek als Tommy Cooper, die tijdens een act op het toneel stierf terwijl het publiek dubbel lag omdat het dacht dat Cooper een bespottelijk sterfscène speelde; dit lijkt me kenmerkend voor deze schrijvers. Maar ze zijn vooral, zoals gezegd, tragedie-isten. Klopt dat? U kent ze beter dan ik.’

Ik ken ze niet. Hoogland heb ik één keer ontmoet, en Van Amerongen nooit. Ik schrijf dit voorwoord omdat ik Hoogland niet kon afwijzen – dat doe je niet bij een grootheid. Gelukkig weet ik iets van hun code, anders was het papier hier blank gebleven.

Code 1: wanneer ze op de man spelen, doen ze dat met grote treurnis. Liever hadden ze het object van hun spot en ergernis omhelsd.

Code 2: wanneer ze iemand prijzen en omarmen, doen ze dat om te voorkomen dat ze hem verbaal doden.

Code 3: wanneer ze zich verliezen in poep, pies en kak, hunkeren ze naar het zuivere en verhevene.

Code 4: wanneer ze ruggengraatloze politiek correcten onder vuur nemen, doen ze dat uit respect voor echte revolutionairen.

Code 5: wanneer ze cynisch en sarcastisch zijn, bewijzen ze dat cynisme en sarcasme de enige opties zijn voor vrijheidsdenkers in een dichtgemetselde, van regels en wetten overlopende, door taboes en groepsgevoeligheden gegijzelde samenleving.

Code 6: wanneer ze afgeven op de liefde, wijden ze die Ene – ze zijn zo romantisch als de pest.

Code 7: wanneer het riool verstopt is, bellen ze een ontstoppingsdienst en zijn ze niet verrast dat de ontstopper een kerel is met brede handen, tatoeages, dikke nek, een kale kop, en een ongevoelige neus.

Code 8: wanneer ze dansen, stappen ze op lange tenen.

Code 9: wanneer het riool verstopt is, bellen ze een ontstoppingsdienst en verschijnt er nooit een mooie feministe met gracieuze vingers en felle opvattingen over de gelijkheid der seksen.

Code 10: schrijven betekent aanbidding van de God van de bevrijdende Lach.

Ik ben prof. Wilkomirski dank verschuldigd voor deze codelijst, die eigenlijk een soort Tien Geboden is.

Ik zou vijfhonderd woorden verzinnen, het zijn er meer geworden – kan moeiteloos pagina's doorgaan, want niets is zo geestig en ontroerend als hun bozige, venijnige, gemene liefde.

Laten we vieren dat Hoogland en Van Amerongen bestaan.

Leon de Winter

ALLES WAT JE OGEN DOET SCHITTEREN, MOET JE DOEN

Voorwoord van Adjiedj Bakas

Fout is het nieuwe Goed. Dat wordt volgens mij de moeder aller trends de komende tien jaar. Arthur en Rob zijn goed fout. Dat konden we al lezen in hun eerste gezamenlijke meesterwerk, *Het Grote Foute Jongens Boek* uit 2017. Klaagnegers, booslims en hun ‘helper whiteys’ schuimbekten over zo veel politieke incorrectheid.

Aangezien bij de Silly’s, Asha’s, Anousha’s, Jeffreys, Clarices en Shula’s van deze wereld bij de besnijdenis ook het gevoel voor humor eraf geknipt is, drong de enorme waarde van dit boek niet tot hun kosnoothoofden door. Het boek was zo waardevol, dat onze premier het eerste exemplaar in het Torentje in ontvangst nam (ik mocht niet mee van de schrijvers, terwijl ik toch het choco-adoptiefje van Zijne Excellentie ben).

Arthur, Rob en Mark lieten na de feestelijke boekpresentatie de biljetjes relaxed wegzakken in de heerlijke Schuitema-fauteuils in het Torentje. Diezelfde fauteuils staan ook in *Haveli Ahava*, het Huis van de Liefde, in Almere. Daar hebben wij asiel gezocht toen we tijdens een vakantie bij onze vramilie in de Algarve, lang voor de goede Eberhard van der Laan hemelen ging, hoorden dat het de Amsterdamse elite behaagd had mijn grote vriendin Femke Dramsema, a.k.a. het Langetenenvrouwetje, tot burgemeesteresse van Amsterdam te kronen. Ik wilde niet meemaken dat zij het liedje *Tulpen uit Amsterdam* zou transformeren tot *Bommen*

uit Amsterdam, zoals Arthur, de Jomanda van de Algarve (maar dan met een iets ander kapsel), heeft voorspeld.

Ik was verrukt toen ik hoorde dat mijn goeijste vriend Arthur zich zou gaan verloven met ome Rob, de pittige reus wiens columns in de TeleBelg ik verslind. A match made in heaven! De verloving van Arthur en Rob werd gevierd met het eerste deel van hun trilogie. Ik genoot van het fijne boekpresentatiefeestje in Amsterdam, walste die avond met de moeder aller dandy's, mr. Theo Hiddema, en genoot van de ene *ambraco* (= omhelzing) na de andere met de fijne mensen die het verloofde paar voor de gelegenheid had uitgenodigd.

Ik vind het razend knap dat de foute jongens dit nieuwe meesterwerkje helemaal zonder subsidie hebben geschreven. *Eat that*, subsidiespons Sunny Bergman! Maar dat betekent, lieve lezertjes, dat jullie in rotten van tien naar de boekhandel moeten snellen om dit boek met stapels tegelijk in te slaan, ook als cadeautjes voor de aankomende sinterklaas en kerst. Dan kunnen de boyz er fijn van uit eten en genieten van goede wijnen, bij wijze van spraakwater: klok-klok-klok!

Alles wat je ogen doet schitteren, moet je doen, heb ik tijdens mijn inburgeringscursus geleerd. De vileine humor van Rob en Arthur doet de ogen van hun vele trouwe fans, onder wie ik, altijd weer schitteren. Maar zo te zien aan de pretlichtjes in hun beider ogen, genieten ze zelf ook enorm van het ambachtelijke schrijven.

Ik vermoed dat ze dit misogyne boek ook willen slijten op de gutmenschenmarkt en dat ze mij daarom voor een voorwoordje hebben gevraagd: man van kleur (nee Sylvana, ik ben niet soewart maar een brunette), gay (nou ja, meer een hetero die met mannen slaapt, maar dat rekenen Rob en Arthur gelukkig ook goed) en tegenwoordig ook invalide! Zieliger kan haast niet. Dus schattebouten van de *Joop*, BNNVARA en andere fijne policor media: koop dit boek, al is dat dan bij wijze van aflat. Als troetelhindoe wens ik ieder zuurbekje toe dat ze ooit reïncarneren als een Rob of Arthur. Dan pas heeft het leven zin.

Veel leesplezier,
Adjiedj Bakas

DIT MAAKT MIJ WANKELMOEDIG

R – U mag best weten, mijnheer Van Amerongen, dat zich niet louter gevoelens van vreugde van mij meester maakten toen ik vernam dat de hoofdredacteur van *HP/De Tijd* ons experiment om een boek in dialoogvorm te schrijven, resulterend in *Het Grote Foute Jongens Boek*, een journalistiek vervolg in zijn magazine wenste te geven.

Mijn aarzelingen betroffen geenszins de wetenschap dat het om *HP/De Tijd* gaat. Voor het blad schreven in de loop der jaren weliswaar diverse journalisten met wie een gezond-verstand-mens liever niet geassocieerd wil worden (ik noem er eentje: de verwoede sociaaldemocraat J. Jansen van Galen, wiens allerlaatste stuiptrekkingen in het seniorenblad *Argus* kunnen worden waargenomen). Maar vergeet niet dat ook een zeer gewaardeerd publicist als W.L. Brugsma, wiens donkere stem door mijn moeder ooit als het meest probate middel tegen vaginale droogheid werd omschreven, jarenlang zijn medewerking aan het blad verleende. En wat te denken van het feit dat mijn voormalige *Telegraaf*-collega, de grote G.B.J. Hiltermann, van 1952 tot 1965 directeur en eigenaar van de *Haagse Post* was?

Ik heb natuurlijk het hoogste van het hoogste bereikt, met mijn 43-jarig dienstverband bij de krant der kranten, waarvan de laatste 33 jaar als columnist. Daar kan geen misverstand over bestaan. Toch zie ik het nog steeds als een eer dat de huidige hoofdredacteur mij in de nadagen van mijn carrière ruimte in zijn blad bood.

Maar ja, dat diende dan wel in samenwerking met u te geschieden.

Moest een fatsoenlijke cursivist als ik dit wel willen?

Zeker, *Het Grote Foute Jongens Boek* was een succes. Ik zal niet ontkennen dat dit mede aan uw vrijpostige bijdragen te danken is. U heeft een vlot pennetje. Maar laten we wel wezen: de door u vertoonde platheid is

soms stuitend. Onlangs ontving ik nog een fraaie handgeschreven brief van een trouwe *Telegraaf*-lezeres, die het boek had gekocht omdat mijn naam op de cover stond. ‘U was altijd mijn kompas, mijnheer Hoogland,’ schreef zij. ‘De goorheid van uw coauteur heeft wat dat betreft roet in het eten gegooid. Wat moet u met die man?’

Dit maakte mij wankelmoedig, mijnheer Van Amerongen.

Deed ik er wel verstandig aan?

Enfin. Uit *Het Grote Foute Jongens Boek* vloeide ondanks mijn twijfels onze gezamenlijke *HP*-rubriek voort. En uit die *HP*-rubriek vloeit nu weer *Het Grote Foute Jongens Boek. Deel 2* voort, dat overigens lang niet alleen uit *HP*-stukken bestaat.

Ik weet nog steeds niet wat ik ervan vinden moet.

A – Kijk, dat bedoel ik nou. Je schrijft bewust ‘vaginale droogheid’ om mij uit mijn onwelriekende jongenstent te lokken. Je weet verdomd goed dat ik daar wel op moet reageren, of ik nou wil of niet. Terwijl onze hoofdredacteur meneer Kellerhuis – Kelly voor intimi – mij uitdrukkelijk heeft gevraagd om het voor de afwisseling eens netjes te houden. Gewoon terugblikken op de maand die was, op een ordentelijke en betamelijke wijze. Onze kijk op De Toestand in de Wereld. Bij voorkeur over politiek en geopolitieke ontwikkelingen, zo smeekte Kelly mij.

Ken je overigens deze witz met een baard (even terugkerend naar jouw atrofische vaginitis): serveerster, heeft u een droog sneetje? ... Nee meneer, het zijn mijn schoenen die zo piepen.

Enfin, de *Haagse Post* is voor jou een uitgelezen en tevens laatste mogelijkheid om eindelijk eens salonfähig te worden. Dus laat je ook eens van een menselijke kant zien, Gesel van de Basisweg.

Vroeger had je bij EO’s *Tijdsein* prof. dr. mr. Adrianus Kamsteeg, een soort G.B.J. Hiltermann met zwarte kousen. Dan was het stil op straat, als Aadje het volk toesprak op de treurbuis. Jij kan de nieuwe Kamsteeg worden, vriend, al ben je nog heidenser dan Caligula en zijn peerd Incitatus.

Over decorumverlies gesproken: ik kwam professor Aadje laatst tegen in de Thai Bar Mekhong River, het clubhuis van de Amsterdam lady-boys. Hij had een Jezusvisje op zijn ribfluwelen colbert, zo’n ichtus. Dat is natuurlijk hartstikke kwetsend voor die boeddhistische meiden,

dus ik zei er wat van. Begint mister EO me daar te vloeken als een ketlapper! En hij noemde me ook nog bitch. Op mijn leeftijd, dat vond ik wel wat hebben.

Ik heb trouwens even mijn *Libelle*-archieef doorgesnuffeld en vond een leuke tip tegen vaginale droogheid: moeders de vrouw thuislaten en lekker gaan vissen in de Mekhong Bar. Stoot je kanis niet bij het binnentreden, ouwe reus van me. Wat ga jij trouwens deze zomer doen? Weer lekker fonduen op die naaktcamping in Callantsoog?

R – Uw oplossing voor het vaginale droogheidsprobleem – de patiënte moederziel alleen achterlaten en zelf bevrediging zoeken bij een omgebouwde Aziaat die het spreekwoord ‘No money no honey’ tot zijn levensmotto heeft gemaakt – versterkt slechts mijn aarzelingen aangaande Deel 2. Eens te meer toont u aan dat uw opvattingen aangaande de man-vrouwrelatie archaïsch zijn. Waarom verruilt u de Algarve niet voor Raqqa? Daar zullen ze vrouwen die aan vaginale droogheid lijdten ongetwijfeld stenigen.

Het toeval wil dat ik de zojuist door u gememoreerde Mekhong Bar aan de Oudezijds Voorburgwal onlangs nog in het kader van een maatschappelijk onderzoek heb bezocht. Ik stootte er veel, maar niet mijn kanis. Aad Kamsteeg kwam ik er niet tegen, mr. Theo Hiddema tot mijn grote vreugde wel. Telkenmale vielen wij aan bathofobische ervaringen ten prooi wanneer de uitbaatster, in tegenstelling tot veel andere aanwezigen overduidelijk nooit behoord hebbende tot de piemelcategorie, ons bij het aanreiken der versnaperingen uitzicht op de skippyballen bood die zich geestdriftig aan haar décolleté trachtten te ontworstelen.

Ons zo welbespraakte kamerlid was in de bar beland na een boekpresentatie in het Paleis van de Weemoed aan de overkant en verklapte mij dat hij sinds het overlijden van zijn vrouw Gerrie momenten van eenzaamheid en vertwijfeling kende. Hij was zijn ‘muze en morele puntenslijper’ kwijt, zei hij. Dat ontroerde mij, mijnheer Van Amerongen. Meester Theo weet de vrouw wél op waarde te schatten.

Maar goed, u bent nog jong, zeker vergeleken met mij, bovendien heb ik inmiddels uw vriendin leren kennen. Een blijvertje ditmaal, zo kan ik u verzekeren. Een no-nonsensetype, dat doorgaans schouderophalend van uw frivoliteiten kennisneemt. Zij krijgt u er nog wel onder. En

om antwoord te geven op uw slotvraag: neen, ik ga ditmaal niet naar Callantsoog, al voeren de herinneringen aan dit kustdorp mij terug naar lang vervlogen tijden vol bronst. Ik beleefde er ooit een zomerliefde met een caissière van Simon de Wit uit Amsterdam-Noord, genaamd Ditje. Dichter bij de heffe des volks ben ik nadien nooit meer gekomen. Ditje zal ik er niet meer aantreffen, fonduen is mij te ordinair en op een naaktstrand hoor ik om zowel esthetische als empathische redenen niet thuis. Ik heb er ook helemaal geen tijd voor. De dreinende kleuters die elkaar namens ons op het Binnenhof dag in dag uit zitten uit te sluiten verdienen een zo kritisch mogelijke benadering in de krant der kranten. Ik kán dus niet eens weg.

A – Ik denk dat je snel herkend wordt op het naaktstrand, kleintje. Ze hadden mij trouwens gevraagd voor de audities van *Adam Zkt. Eva VIPS*, alweer zo'n schitterend programma van Unilever-televisie. Ik zat in de voorrondes en toen zei iemand tegen mij: 'Wat heb jij een enorme lul!'

Dus ik zeg tegen Bruce Jenner: 'En wat ben jij toch een lekker wijf!'

Bleek het Inge de Bruijn te zijn, die had gebruld: 'Wat ben jij een enorme lul!' Ik heb toen mijn tampeloeris maar opgerold en verliet de Unilever-naaktcamping met stille trom.

Wist je trouwens dat ik al jaren niet op vakantie ben geweest vanwege plebsvrees? Vroeger maakte Ons Soort Mensen een Grand Tour door Europa terwijl de horigen onze landgoederen schoffelden en aanharkten. Die buitenlucht vol vitamine V was goed voor dat satansgebroed. Je weet wat mijn goede vader altijd zei: 'Een getinte huid is voor landarbeiders, Tuurtje.'

Ik hoef helemaal niet op vakantie, want mijn hele leven is een permanente vakantie, in mijn schitterende Algarviaanse cottage op een hagelwit kanariezandstrand aan de Atlantische Oceaan. Echter: dagelijks stopt er een bus van Neckermann voor mijn poort, vol bejaarden met paars haar en Tena-luiers en die willen dan weten hoe de schrijver woont en of ze even van zijn toilet gebruik mogen maken. Daarom eis ik dat de werkweek naar zes dagen wordt uitgebreid en de pensioengerechtigde leeftijd naar 75. Dan ben jij de komende negen jaar ook onder de pannen.

Jij moet niet op vakantie gaan, oom Rob, want dan ga je nadenken